

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΗΡΩΕΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

Η ζωή και τα κατορθώματα του Γεωργίου Σαχίνη. Η οικογενειακή του τραγωδία. Ο Άλχη Πασάς και οι Σαχινίδες. Ο καπετάν Γιώργης παντρεύεται και ναυπηγεί το «Θεμιστοκλή» του. Με τον Μισούλη. Ένα θαλασσινό δράμα στα Βάτικα. «Αμάν, καπετάνιε!» Ο Σαχίνης και το παιδί του αγά. Ο ύπασπιστής του ΄Θωνες. Το επεισόδιο της 10ης Οκτωβρίου 1862. Ο θάνατος του γενναίου ύπασπιστή, κτλ.

— Πατέρα, πάρε με μαζί σου, έκλαιγε ένα ΄Υδραίοπουλο, ο Γιώργης Σαχίνης, πάρε με να ιδώ και γώ κόσμο, να γνωρίσω τη Φραγκιά!...

— Δεν σε παίρνω σε τόσο μακρινό ταξίδι, ή θάλασσες γέμισαν από κορσάρικα... Συχνά κάνουμε πόλεμο... Κάτσε στη μάνα σου καλύτερα, Γιώργη, άπαντοίσε ο φιλόστοργος καπετάν Δημήτρης που έτρεμε για τον πρωτότοκό του.

Όμως, κλάψε-κλάψε, ο Γιώργης τον κατάφερε τον πατέρα του. Και στο πρώτο ταξίδι του για την ΄Ιταλία, ο Δημήτρης Σαχίνης τον έπηρε στο καράβι του, το ιδιόκτητο, αφού πρώτα το άρμιάτωσε με τρία άκρια κανόνια.

Το Σαχίνικο καράβι δεν ήταν από τα κοινά έμπορικά. Πρωτίτερα άποτελούσε μονάδα του Ρωσικού Στόλου του Αιγαίου υπό τον ναύαρχο Σινιάβιν. Όταν όμως ή Ρωσία ένατιγήσε μεγαλείτερα σκάρη, έποήλησε τα παλαιότερα, και ένα άπ' αυτά άγόρασε ο Δημήτρης Σαχίνης.

Έπηρε λοιπόν τον γιό του και άνοιξε πανιά για το Μπριντζέ. Καθώς έπλεε όμως στο ΄Ιόνιο πέλαγος, σηκώθηκε άγρια τρικυμία και ο καπετάν Δημήτρης αναγκάστηκε να ποδίση σ' ένα ΄Ηπειρωτικό λιμάνι, στα Σύβοτα, ως πού να ήμερώσει ο καιρός.

Μόλις ο Άλχη Πασάς έμαθε ότι ένα σημαντικό ΄Υδραίο καράβι βρίσκεται άραγμένο στα Σύβοτα, άκονίστηκε ή πλεονεξία του. Έστειλε άμέσως τον Ταχτή Άμπτάζ με τους τζοχανταράους του, συνέλαβαν τον καπετάν Δημήτρη και τον γιό του και τους έφορξαν — χωρίς την παραμικρή πρόφασιν — στη φυλακή, ή μάλλον σε μπουντρούμα. Ξεχωριστά τον πατέρα από τον γιό. Έλειπα, έγύμνωσε το καράβι από τα κανόνια του, το φορτίο και κάθε αντίκειμενο άξιας, έπηρε τους ναύτες σκλάβους στα Γιάννενα και για τον καπετάνιο και τον γιό του έφύλαγε σκληρότερη τύχη. Ο μικρός Γιώργης — παλληκαράπουλο 16 χρονών — έμάντεψε την τύχη που τον περίεμε και γι' αυτό, την άλλη νύχτα, έκανε τ' άδύνατα-δυνατά κι' έδραπέτεψε. Η νύχτα ήταν χειμωνιάτικη, σκοτεινή, Γλωστρώντας μέσα στο σκοτάδι, έφτασε στο λιμάνι, μπηκε σε μία βάρκα, έλυσε το παλαμιάρι και άρπαξε τα κουτιά.

— Ο Θεός βοηθός! μουρούοισε.

Την ίδια στιγμή, άκούστηκαν ντουφεκιές. Οι Άρσβανίτες είχαν αντίληφθει την άπόδραση και τον πυροβολούσαν. Ο Γιώργης κωπηλατούσε γρήγορα, άποφασιστικά, κι' όλοένα κέρδιζε άπόσταση, μέσα στη θάλασσα, με πλώρη για την Κέρκυρα, όπου έφτασε την άλλη μέρα έξαντλημένος. Την έποχη εκείνη το νησί των Φαιάκων βρισκότανε στην έξουσία των Γάλλων. Κερκυραίοι ψαράδες δώσανε άσυλο και προστασία στον τολμηρό ΄Υδραίο που έμεινε στην Κέρκυρα ως να μάθι τι απέγινε ο πατέρας του.

Δεν άργησε όμως να μάθι τα κακά μαντάτα. Ο θηριώδης τύραννος της ΄Ηπειρου, φρενιασμένος για την άπόδραση του γιου, έβασάνισε τον πατέρα, ο όποιος, τέλος, πέθανε στα μπουντρούμα. Ο Γιώργης Σαχίνης — που ή λύτσε τον είχαν πρώτεια τρανέψει — έβαλε τότε τα μαύρα και όριστηκε να μινι τα βγάλη άν δεν εκδικηθεί!...

Δυό χρόνια έμεινε στην Κέρκυρα ο Γιώργης Σαχίνης, συντηρούμενος με τη συνδρομή φίλων του πατέρα του, έμπορων. Έκει έμαθε Γαλλικά, ΄Ιταλικά, έμποροναυτικά μαθήματα και τέλος έγύρωσε στην ΄Υδρα, όπου είχαν γίνει γνωστές ή τραγικές τους περιπέτειες και τον είχαν καταστήσει πολύ συμπαθη. Διάφοροι πλοίαρχοι και έφορλιστάι έπροθυμοποιήθησαν να τον συνδράμουν. Και με τα χρόνια, ο

Γιώργης ο Σαχίνης γίνηκε ένας από τους πιο άξιους και τολμηρούς ναυτικούς.

Μιά ώμορφη κοπέλλα, κόρη του άρχοντα Άναστάση Θεωδωράκη, τον άγάπησε, και οι γάμοι τους έγιναν με πολλή έσημότητα. Ο Γιώργης Σαχίνης, ζοδεύοντας από την προίκια του, ένατιγήσε ένα μεγάλο καράβι και τ' όνόμασε «Θεμιστοκλή».

Στην ΄Ιστορία του Παπαρηγοπούλου και σε όλες τις άλλες διαβάσουμε τον ένθουσιασμό και τα κατορθώματα του Γιώργη Σαχίνη στα έπτά χρόνια του Άγώνος. Άκολουθώντας πάντοτε τον άτρόμητο ναύαρχο Μισούλη, όπως τόσο άλλοι καπετάνιοι της ΄Υδρας, έφερε τον «Θεμιστοκλή» τον εκεί όπου φοβερότερα βροντούσαν τα κανόνια, όπου κρισιμώτερη γινόταν, κάθε φορά, ή ναυμαχία. Ο Γιώργης Σαχίνης ήταν άντροίος στις μάχες, φοβερός στους έχθρούς, αλλά γενναίοψυχος στους νικημένους, φιλόφθοπος στους αιχμαλώτους. Ποτέ δεν έπέτρεψε στους ναύτες του να λερώσουν το καράβι του και τα δικά του τα χέρια με αίμα αιχμαλώτου. Σε μία περίπτωση μάλιστα έσωσε αιχμαλώτους από τον θάνατο, με κίνδυνο της ζωής του. ΄Ιδου πως συνέβη το δραματικό αυτό γεγονός:

Στά 1825, ένα από τα πλοία του ΄Υδραϊκού στόλου, κυβερνούμενο από τον Άλέξανδρο Κριεζή, βρισκόταν άραγμένο στα Βάτικα της Πελοποννήσου. Μέσα σ' αυτό έκρατούτο αιχμάλωτοι μερικοί ΄Οθωμανοί στρατιώται. Έξασφα, μα βραδεία, οι αιχμάλωτοι κατόρθωσαν να δραπέτεύσουν, και τή στιγμή που έφταναν, έβαλαν φωτιά και άνετίναξαν το πλοίο στον άέρα... Η καταστροφή ίσηζε μεγάλη. Δεν έσώθησαν παρά μόνο δυό ναύτες από το πλήρωμα.

Μόλις ή είδησις έφτασε στην ΄Υδρα, το νησί βοητήθηκε στα μαύρα. Και σ' άλλα λιμάνια, παντού όπου ήταναν Έλληνικά καράβια, ή θλίψη ήταν γενική. Η σημαίες κατεβάστηκαν μεσίστιες. Άλλος έκλαιγε για τον άδελφό του, άλλος για τον πατέρα του ή τον γιό του. Οργή μεγάλη έναντιον των Τούρκων και σφοδρή άγανάκτησις έβραζε σε όλα τα καράβια. Όπου έκρατούτο αιχμάλωτοι, οι Έλληνες τους βάλανε μαχαίρι, και ίδιος στην ΄Υδρα. Οι καπετάνιοι στάθηκαν άνίκανοι να έμποδίσουν το κακό. Τραγωδίες τρομερές διαδραματίστηκαν. ΄Υνα τραγιά έσφαξαν τους αιχμαλώτους οι ΄Υδραίοι ναύτες, και από τα καταστρώματα έτρεχαν ποτάμι τα άματα στη θάλασσα και την έκοκινίζαν. Ούτε όκτιος, ούτε έλεος!...

Στο «Θεμιστοκλή» ήπρηχαν μέσα σ' άμπάρι φυλακισμένοι πέντε Τούρκοι, που τους είχαν πάσει μεσοθάλασσης. Ένα μεσημέρι, ο Σαχίνης άκουσε φωνές και θρήνους στο κατάστρωμα. Άρπαξε εθύς το τρομπόνι του και πετάχτηκε έξω από την καμπίνα του. Οι ναύτες είχαν βγάλει από τ' άμπάρι τους Τούρκους, τους έδεναν χεροπόδαμα κι' έτοιμαζόντουσαν να τους σφάζουν.

Στο άπαισιο αυτό θέαμα, έφριξε ο καπετάν Σαχίνης και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά στους αιχμαλώτους, που γονατισμένοι κάτω, ζητούσαν έλεος.

— Αμάν! Αμάν! κιάς μά μπενή! (Λυτήσου μας! μη μάς σφάζεις!).

Ο Σαχίνης, προστατεύοντας με το γιγάντιο κορμί του τους αιχμαλώτους και διεπιθόντας έναντιον των ναυτών του το τρομπόνι, έφώναξε:

— Άλτ! μιν κοινηθεί κανείς!... Αδτά δεν γίνονται στο δικό μου το καράβι!... Οχι άδικα άματα!... Και σείς κατεβάτε κάτω!...

Κατέβασε δε πράγματι τους έντρούους Τούρκους στο άμπάρι, το κλειώσαε, πήρε το κλειδί και στάθηκε φοβερός μπρος σ' αυτό, ως που με τα λόγια του Έδαγγελίου και τις φοβέρες, άνάγκασε τους ναύτες ν' άποτραβηχτούν και νά παρατηρηθούν από τον σκοπό της.

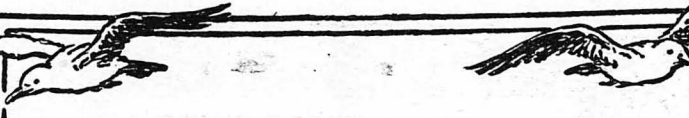
Και σε άλλες περιστάσεις ο Γιώργης Σαχίνης έδειξε τή μεγαλο-

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Άκούσατε, γενναίοι της Άφροδίτης μέοι, άκούσατε, λέγω, μίαν καινούργιαν παροιμίαν. Άνήλικην δέν θέλω, παρήλικην δέν θέλω. Μισώ την άουριδα, μισώ και την σταφίδα. Παράγγελα σάς δίνο, κατάραν σάς άφίνο, του Έρωτα το δώρον νά έχη μέσον όρον. ΑΘ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΣ

ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού...

Παρακαλούμεν όθεν τους αγαπητούς μας αναγνώστας, δοσάκις όποτε...

και τα έξοδα της αποστολής. Ν. Σφυρόεραν, Νάξου. Από τα ποιήματά σας...

Ω! αγάπη μου, σε καρτερῶ σαν όνειρο τ' Απριλίη στη καμαρούλα μου...

Ω! αγάπη μου, πού σ' έχασα πριν σε χορτάσω ακόμα έλα σιμά μου και θά δής τριελλά πώς σ' αγαπάω...

Το ποιήμα σας «Δέν Ξέρω τὸ Γιατί» αρχίζει καλά και τελειώνει κοινοτάτα...

Στάζει ή ψυχάλα λιγοστή, μονότονη και κρύα, μέ πείσμα και ύπομονη σκιάζοντας κάτω τι...

Ουδριλιές' ό άνεμος πνιχτά μέσα στην καμινάδα, τό κάθι τή σφυροκοπά μέ λύσσα περιττή...

Κ. Γιαννιγάκου, Κυπριασίαν. Μας γράφετε στην επιτολή σας...

Αναγιγνωσκων, και μάλιστα — διά να κυριολεκτήσω — μελετών τὸ «Μπουκέτο» ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι σήμερον...

Δυστυχῶς όμως, φίλε κύριε, τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε ἐπιτυχημένο.

Μεσάνυχτα. Βαθὰ κοιμάτ' ή φύσι, τὰ δένδρ' ἀκίνητα κι' αὐτὰ νυστάζουν, — καὶ τὸ μυαλό μου ἔχει σταματήσει —

Σας συμβουλευόμαστε λοιπόν, ἔφοσον μάλιστα ἔχετε ἀφήσει πίσω τὸν παράδεισον τῆς νεότητος...

Ήμουνα στὸ κρεβάτι μου ξεπλωμένη κι' ἔβλεπα ὄξω τῆ χειμωνιάτικη αὐγούλα...

Ἐξαφνα τρεῖς χτύποι στην πόρτα μούκοπαν τῆ σκέψι ἀπότομα. Σηκόθηκα, νύθηκα βιαστικά-βιαστικά και ἔτρεξα στὸ παράθυρο...

Θερινές και πάλιν ευχαριστίες, κι' ἐρχόμαστε πλέον στὸ ποιήμα σας «Σὲ Μιά Νεκρῆ»...

Τῆ νύχτα πὸν ἀγοκνιὰ τὸ κρῦν τοῦ χειμῶνα κι' ὄξω διαβάτον θορύβος τὸ γοῦ μου δὲν ταραζει...

Γράφετε λοιπὸν πὸν προσεχτικὰ και μὴ βιάζεστε να τελειώσετε ὅπως-ὅπως και στην τύχη τὰ ποιήματά σας...

Η ὑπό των ἀναγνωστών μας ἀποστελλομένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ κ.κ. ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ μᾶς ἀπευθύνουν κάθε ἐρώτηρη σχετικῆ με τὴν φιλολογία μας...

Α λ φ α. Κων/πολιν. Τόσο ἀπὸ τὸ γράμμα ὅσο και ἀπὸ τῆ μεταφράσει σας, βλέπομεν ὅτι ἔχετε μὲ ὀριμένη ἰκανότητα...

ψυχία του, ἀφίνοντας ἐλεύθερους ἀιχμάλωτους, χωρὶς λύτρα, με μόνον τὸν ὄρκου τους...

Στὰ 1828 συνέβη τὸ ἔξῃς χαρακτηριστικὸ: Ὁ Σαζίνης, διενθίνοντας τὸν Ὑδραϊκὸ στόλο...

— Πιάστε τὸν ἀιχμάλωτο και φέρετε τὸν στὸν πατέρα του. Πέστε του δὲ ὅτι στὴν πατρίδα μου μόνον τὰ κτήνη πουλιόνται κι' ἀγοράζονται...

Μετὰ τῆ συγκρούσει τῆς Ἐλλάδος σὲ ἐλεύθερο Κράτος, ὁ Γεώργιος Σαζίνης παρέμεινε στὸ Πολεμικὸ Ναυτικὸν...

— Ἀνοίχτε τὶς πόρτες! ἐφώνασε ὁ ἐπαναστατημένος λαός. Ἀνοίχτε, γιατί θὰ βάλουμε φωτιά νὰ σας κάψουμε ὅλους!

Μέσα στὸ λαγδαμιόνιον ἐκείνου, ἕνας ἄντρας ἐβγήκε ἄροθος στὸ μυαλό του. Ὁ Γεώργιος Σαζίνης.

Και τὸ πλῆθος τὸν ἐσεβάσθη. Ἀφῆσε τὶς πόρτες, και πήδησε ἀγογάτορα μέσα στὸ παλάτι ἀπὸ τὰ παράθυρα...

Ὅμως ἡ λύτη του γιὰ τὴν ἀδίκια πού ἔγινε στὸν Ὀθωνα, ἦταν ἀδύνατη και τὸν ἔφερε στὸν τάφο. Ὁ Γεώργιος Σαζίνης πέθανε μετὰ δύο ἔτη, στὶς 29 Ὀκτωβρίου 1864.